
Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

Palestra 7/12(72), 54-56

1963

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

w jakiej w ciągu długiego swojego życia znajdował się ów koryfeusz europejskiej myśli prawniczej. Jeszcze większym błędem byłoby przenosić te czy inne uwagi czy koncepcje autora na nasze polskie, socjalistyczne stosunki. Radbruch należy do tego samego pokolenia i tej samej formacji umysłowej co Tomasz Mann. Środowisko to przeżywało swoją młodość

górną i chmurną w Republice Wejmarskiej, później jadło gorzki chleb emigracji, a potem dane mu było spotkać się z budzącą wiele zastrzeżeń praktyką Republiki Federalnej. Ludzie ci nie zajęli wprawdzie pozycji socjalistycznych, ale przecież ich demokracizm i postępowość pozostają poza wszelkimi wątpliwościami.

Jerzy Milewski

NACZELNA RADA ADWOKACKA

Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

1. TYMCZASOWE ZAWIESZENIE ADWOKATA W CZYNNOŚCIACH ZAWODOWYCH, ISTNIEJĄCE W CZASIE ROZSTRZYGANIA WNIOSKU ADWOKATA, KTÓRY ODPOWIADA WARUNKOM UPRAWNIAJĄCYM GO DO OTRZYMANIA ZASIŁKU KOLEŻEŃSKIEGO, NIE MA WPŁYWU NA ROZSTRZYGNIĘCIE O PRYZNANIU ZASIŁKU.

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 8.XI.1963 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu wystąpienia Komisji Samopomocy Koleżeńskiej przy NRA z dnia 19 września 1963 r. w sprawie wyjaśnienia, czy adwokatowi posiadającemu uprawnienia do zasiłku koleżeńskiego należy ten zasiłek przyznać, jeżeli w czasie rozstrzygnięcia wniosku adwokat jest tymczasowo zawieszony w czynnościach zawodowych,

postanowił:

na zasadzie art. 32 ust. 1 pkt. 3 u. o u.a. wyjaśnić, co następuje:

Tymczasowe zawieszenie adwokata w czynnościach zawodowych, istniejące w czasie rozstrzygnięcia wniosku adwokata, który odpowiada warunkom uprawniającym go do otrzymania zasiłku koleżeńskiego, nie ma wpływu na rozstrzygnięcie o przyznaniu tego zasiłku.

Uzasadnienie

Według § 2 regulaminu Funduszu Samopomocy Koleżeńskiej przy NRA adwokatowi przysługuje prawo do pobierania zasiłku koleżeńskiego po ukończeniu przewidzianego w regulaminie wieku i po osiągnięciu stażu pracy zawodowej. Prawo to ulega — w myśl § 4 regulaminu — zawieszeniu tylko w razie wykonywania praktyki adwokackiej albo w razie posiadania dochodów i wynagrodzeń z jakich-

kolwiek źródeł w wysokości przekraczającej wysokość zasiłku. Postanowienia regulaminu nie dają podstawy do przyjęcia, że tymczasowe zawieszenie w czynnościach zawodowych oddziałuje w jakikolwiek sposób na rozstrzygnięcie wniosku o przyznanie zasiłku koleżeńskiemu adwokatowi, któremu przysługuje prawo do tego zasiłku.

Zawieszenie w czynnościach zawodowych — zarówno orzeczone jako kara dyscyplinarna, jak i tymczasowe — nie może być podstawą do przyznania adwokatowi zasiłku wyjątkowego, przy czym tylko do zasiłku wyjątkowego odnosi się uchwała Wydziału Wykonawczego z dnia 19.VI.1959 r. („Palestra” nr 9 z 1959 r.) stwierdzająca, że „zasiłek wyjątkowy może przyznać Komisja Samopomocy Koleżeńskiej przy NRA tym adwokatom, którzy nie mają uprawnień do otrzymania zasiłku koleżeńskiego, a są całkowicie lub częściowo niezdolni do wykonywania zawodu adwokackiego. Chodzi tu oczywiście o niezdolność spowodowaną chorobą lub wiekiem adwokata. Tymczasowe zawieszenie adwokata w wykonywaniu czynności zawodowych, dokonane przez komisję dyscyplinarną, jest wprawdzie okolicznością uniemożliwiającą adwokatowi wykonywanie zawodu, lecz nie może być uważane za niezdolność w rozumieniu § 6 regulaminu Funduszu Samopomocy Koleżeńskiej przy NRA”.

To wyjaśnienie potwierdziła również późniejsza uchwała Wydziału Wykonawczego z dnia 23 marca 1962 r.

2. W SPRAWACH O WPIS NA LISTĘ CZŁONKÓW ZESPOŁU ADWOKACKIEGO TYLKO ADWOKAT, KTÓRY CHCE PRZYSTĄPIĆ DO ZESPOŁU, ORAZ ZESPÓŁ ADWOKACKI SĄ LEGITYMOWANI DO ZASKARŻENIA UCHWAŁY RADY ADWOKACKIEJ. POSZCZEGÓLNI CZŁONKOWIE ZESPOŁU ADWOKACKIEGO NIE SĄ UPRAWNIENI DO ZASKARŻANIA UCHWAŁY RADY ADWOKACKIEJ W TYM PRZEDMIOCIE (§ 12 ROZPORZĄDZENIA Z DN. 31.III.1958 R. W SPRAWIE ZESPOŁÓW ADWOKACKICH).

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 8.XI.1963 r.)*

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania czterech członków Zespołu Adwokackiego Nr 1 w A od uchwały Rady Adwokackiej w A z dnia 27 kwietnia 1963 r. co do przyjęcia do tego Zespołu adw. X,

postanowił:

odwołanie czterech członków Zespołu Adwokackiego Nr 1 w A odrzucić.

Uzasadnienie

Zespół Adwokacki Nr 1 w A odmówił przyjęcia adw. X w poczet członków tego Zespołu. Od uchwały Zespołu adw. X odwołała się do Rady Adwokackiej w A, która uchwałą z dnia 27 kwietnia 1963 r. zmieniła uchwałę Zespołu i zarządziła przyjęcie adw. X do tego Zespołu.

* Identyczne stanowisko zajmuje W. Żywicki w artykule „Podejmowanie i zaskarżanie uchwał zebrania zespołu adwokackiego” („Palestra” z 1960 r. nr 3, str. 14): „(...) uchwały rady adwokackiej może zaskarżyć do Naczelnej Rady Adwokackiej albo zespół adwokacki, albo ten członek zespołu, którego sprawa dotyczy bezpośrednio (...)”.

Od uchwały tej odwołali się w przepisany terminie czterej członkowie Zespołu Adwokackiego Nr 1 w A wywodząc, że przeciwko adw. X wysunięte były poważne zarzuty, których Rada Adwokacka w A należycie nie rozważyła, a ponadto że na posiedzeniu Rady Adwokackiej w A, na którym powzięto zaskarżoną uchwałę, brak było *quorum*, gdyż w rozstrzyganiu tej sprawy brało udział tylko czterech członków Rady Adwokackiej.

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej zważył, co następuje:

W myśl art. 23 ust. 2 u.o.u.a. od uchwały Rady Adwokackiej przysługuje zainteresowanemu odwołanie do Naczelnej Rady Adwokackiej (w poszczególnych wypadkach do Ministra Sprawiedliwości, co jednak tutaj nie zachodzi). Momentem istotnym, który należy tu rozważyć, jest to, czy poszczególni członkowie Zespołu Adwokackiego powinni być uznani za osoby zainteresowane w takim wypadku, jak w niniejszym, a zatem czy poszczególnym członkom zespołu przysługuje odwołanie od uchwały Rady Adwokackiej, zmieniającej uchwałę Zespołu Adwokackiego w sprawie odmowy przyjęcia nowego członka zespołu.

Według przepisu § 12 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 marca 1958 r. w sprawie zespołów adwokackich uchwały rady adwokackiej rozstrzygające odwołania od uchwały zespołu adwokackiego ulegają zaskarżeniu na zasadach ogólnych, a za osoby zainteresowane, którym przysługuje odwołanie, uważa się także zespół adwokacki. Z postanowienia tego wynika, że do wniesienia odwołania od uchwały rady w przedmiocie, w którym zainteresowany jest cały zespół adwokacki jako taki, legitymowany jest zespół działający przez kierownictwo, a nie poszczególni członkowie zespołu.

Z tego względu Wydział Wykonawczy NRA uznał, że odwołanie wniesione tylko przez czterech członków zespołu jest niedopuszczalne i dlatego należy je odrzucić.

Wydział Wykonawczy zauważył jednocześnie, że gdyby twierdzenie odwołujących się, iż na posiedzeniu Rady Adwokackiej w A, na którym powzięto zaskarżoną uchwałę, brak było *quorum*, okazało się prawdziwe, to wówczas Wydział Wykonawczy byłby obowiązany zająć z urzędu stanowisko w trybie art. 38 u. o. u. a., gdyż uchwała taka byłaby nieważna. Otóż z protokołu posiedzenia Rady Adwokackiej w A z dnia 27 kwietnia 1963 r. wynika, że w posiedzeniu tym brało udział 6 członków Rady Adwokackiej, z których jeden wyłączył się ze sprawy adw. X, tak że pozostało jeszcze 5 członków Rady biorących udział w dyskusji i w głosowaniu w tym przedmiocie. Ponieważ zaś Rada Adwokacka w A liczy 9 członków, przeto obecność 5 członków przy podejmowaniu uchwały jest dostateczna w myśl art 23 u. o. u. a., zwłaszcza że na posiedzeniu tym przewodniczył dziekan Rady Adwokackiej.

Skoro więc ten argument odwołania okazał się sprzeczny z rzeczywistym stanem rzeczy, to Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej nie znalazł uzasadnionej przyczyny do wkroczenia z urzędu celem uchylenia tej uchwały, gdyż została ona powzięta w sposób zgodny z przepisami.